

1

L'elecció del rei

Aquell era un dia important. Un fum d'animals s'aplegaren en una plana immensa, envoltada de muntanyes altes, per a elegir el seu rei. Hi havia un representant de cada espècie, des de les més grans fins a les més menudes. Un lleó, una pantera, un lleopard, un bou, un cavall, un elefant, un cérvol, un ós... Però també una rabosa, un llop, un sen-

glar, un gat, un gos, un gall, una serp... No en faltava cap!

Els animals decidiren per majoria que el lleó fóra el rei. No obstant això, el bou estava en contra d'eixa elecció. Per això demanà la paraula i digué:

–Benvolguts amics, crec que el lleó no és la millor opció. El rei ha de ser gran, fort i bell, això és de veres. Però també ha de ser humil i amable. I no ha de fer mal a cap dels seus súbdits. El lleó és gran, fort i bell, això és de veres. Però també és de veres que fa por, i que s'alimenta de carn. És impossible que no perjudique els seus súbdits!

Una veu preguntà entre la multitud:

–Aleshores, qui?

–El cavall! –proposà el bou–. També és un animal gran i fort. És de figura bella i lleuger com el vent. Però alhora també és humil i

amable. I, com que només s'alimenta d'herba, no farà cap mal als seus súbdits.

Els herbívors hi estigueren immediatament d'acord: el cavall seria un rei fantàstic!

Aleshores, la rabosa cridà:

—Però les persones mengen carn! I el nostre rei no ha de ser menys que el rei dels humans!

Aquelles paraules de la rabosa feren esclatar un guirigall. Els herbívors feien costat a l'opinió del bou. Els carnívors donaven suport a la rabosa. Els uns cridaven, els altres grunyien, els de més enllà bramaven...

Després de molts crits i de moltes discussions, quedà clar que només podien fer una cosa per a posar fi al conflicte: repetir la votació.

La pantera, l'ós i el lleopard se n'alegraren molt. S'havien quedat despagats amb l'elec-

ció del lleó, perquè els tres aspiraven a ser rei. Ara tenien una nova oportunitat de ser els elegits! La rabosa, que sempre estava atenta a tot el que passava al seu voltant, s'adonà que aquelles tres bèsties volien ocupar el lloc del monarca.

Per això tornà a demanar la paraula.

—Escolteu-me! —demanà—. Penseu que el rei també ha de ser capaç de defensar la seua corona. Sempre hi ha qui vol furta-li-la... No veieu que el lleó pot defensar-se millor que el cavall? El cavall no podria guanyar la pantera, l'ós o el lleopard... El lleó, per contra, podria véncer els tres sense acalorar-se!

Aquelles paraules tingueren l'efecte que la rabosa esperava. D'una part, feren que molts animals es decidiren a votar al lleó. De l'altra, feren que la pantera, l'ós i el lleopard tingueren molta por. Si el lleó endevinava les

seues intencions, podien tindre un final molt i molt lleig... Per això es decidiren també a votar per ell.

Així, finalment, el lleó va ser elegit rei dels animals.

La història podria haver acabat en eixe punt, però el regnat del lleó no començà amb bon peu.

Les primeres paraules que el lleó pronuncià com a rei foren terribles per a una part dels seus súbdits:

–D’ara en avant –digué amb solemnitat–, els animals carnívors tenen el meu permís per a alimentar-se lliurement dels animals herbívors.

Les bèsties que menjaven herba es retiraren de l’assemblea i tornaren amb els seus. Estaven molt preocupades i molt atemori-

des. El sobirà, acompanyat de la seua cort de carnívors, es retirà també per començar a organitzar el seu regne.

El rei i la cort passaren reunits moltes hores, sense menjar ni beure. En acabant, el monarca exclamà amb un rugit:

–Estic mort de fam! –Mirant la rabosa i el llop, que eren a prop d’ell, els preguntà:– Què puc menjar?

El llop contestà:

–S’ha fet molt tard, majestat. Serà difícil trobar aliment ara!

El lleó va fer mala cara i la rabosa digué de seguida:

–Un moment, senyor rei! Sé que prop d’ací pasturen un vedell i un poltre... Entre els dos li faran un sopar perfecte!

Però la rabosa no havia dit tota la veritat. I és que sabia que aquells no eren un vedell

i un poltre qualsevol. Perquè el vedell era fill del bou que havia assistit a l'assemblea, i el poltre era el fill del cavall.

El lleó i la seua cort, que no en sabia res, es menjaren els dos animalets i es quedaren tan a gust. I hi hagué també carn per al llop i per a la rabosa...

El bou i el cavall, en saber-ho, s'enfuriren amb el rei. Tant s'enfuriren, que decidiren abandonar els dominis del lleó.

–Posem-nos al servei de les persones! –digué el cavall al bou.

–Sí! –s'entusiasmà el bou–. Els humans ens ajudaran a venjar-nos del malànima del lleó.

El bou i el cavall anaren a posar-se al servei dels humans. Però les persones no escoltaren

la història que els animals volien contar, ni els oferiren ajuda per venjar-se del lleó. En un tres i no res, posaren el bou a llaurar i muntaren el cavall. Els dos animals, decebutos de les bèsties i dels hòmens, acceptaren calladament aquell destí que no havien buscat.

Però en poc de temps estaven tristos i cansats. Quasi es penedien d'haver abandonat els dominis del lleó... Si no fóra perquè menjava carn, estarien disposats a tornar al seu regne!

El bou i el cavall, per por del lleó, continuaren molt de temps treballant per a les persones. Fins que, un dia, mentre els dos amics parlaven i es queixaven de la seua sort, es presentà una visita que no els agradà gens ni miqueta. Es tractava d'un carnisser que volia saber si el bou estava gros. Això era que els amos el volien vendre... No podia ser una altra cosa!

El bou digué al cavall:

–Se'm volen menjar, amic meu!

El cavall no dubtà ni un moment:

–Vés-te'n d'ací! –crijà–. Torna al regne del lleó! És l'única manera d'escapar d'una mort segura...

El bou, espantat, decidí tornar als dominis del lleó. Quina mala recompensa li donaven els humans a canvi del seu esforç i el seu treball!

El bou s'acomiadà del cavall amb molta pena i s'encaminà al regne del lleó.

No sabia quin futur l'esperava. No podia sospitar les aventures que encara els quedaven per viure.